

Arrest

nr. 172 441 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 3 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te K. op [...]1960.

Op 12 december 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Op 13 maart 2012 weigerde het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Tegen deze beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 90 459 van 25 oktober 2012 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigerde.

Op 17 juli 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 15 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 17 juli 2012 onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 95 007 van 14 januari 2013 het beroep zonder voorwerp verklaarde omdat de bestreden beslissing werd ingetrokken.

Op 5 november 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 4 april 2013 verklaarde de gemachtigde de voormelde aanvraag van 17 juli 2012 opnieuw onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 109 340 van 9 september 2013 het beroep zonder voorwerp verklaarde omdat de bestreden beslissing opnieuw werd ingetrokken.

Op 3 juli 2013 verklaarde de gemachtigde voor een derde maal de aanvraag van 17 juli 2012 onontvankelijk. Tegen deze beslissing van 3 juli 2013 diende verzoekster beroep in bij de Raad. Het beroep werd door de Raad bij arrest nr. 137 418 van 4 november 2013 opnieuw zonder voorwerp verklaard, daar de bestreden beslissing een derde maal werd ingetrokken.

Op 15 oktober 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 juli 2012 voor de vierde maal onontvankelijk. Tegen voornoemde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 123 250 van 29 april 2014 de beslissing van 15 oktober 2013 vernietigde.

Op 16 juni 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 juli 2012 voor de vijfde keer onontvankelijk.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.07.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

A., R. R.R. Nr: [...]
Geboren te K. op [...]1960
Nationaliteit: Rusland (Federatie van)
Adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06/06/2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel onder meer de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van "het principe volgens dewelke de administratieve overheid het geheel van de pertinente elementen eigen aan een zaak in overweging dient te nemen wanneer zij een beslissing neemt" (hierna verkort de zorgvuldigheidsplicht).

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

"DOORDAT

De bestreden akte steunt op de volgende beschouwingen : [...]

Deze beslissing was vergezeld van een advies opgesteld door de geneesheer- raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, advies opgesteld op datum van 6 juni 2014 en opgesteld als volgt :

"Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 27/06/2012, 20/09/2012, 10/02/2012, 10/12/2012 en de aanvullingen dd. 18/05/2013 en 5/10/2013 blijkt dat betrokkene lijdt aan een posttraumatisch stress - syndroom en aan hypertensie.

De psychiatrische problematiek, alsook de hoge bloeddruk, houden geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene, met of zonder behandeling. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Noch de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene, noch de hypertensie worden trouwens bevestigd door beschermingsmaatregelen, overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen met vermelding van bloeddrukmetingen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar tenslotte: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er blijkt in de voorgeschiedenis geen sprake van reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling, een speculatie die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoon dat er risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

TERWIJL

1. Ter inleidende titel

a. Ter inleidende titel, dient de aandacht van de zitting houdende Raad gevestigd te worden op het feit dat de bestreden beslissing de 5de beslissing is tot onontvankelijkheid genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken in het kader van de aanvraag tot regularisatie van het verblijf ingediend door de verzoekster.

Deze 5de beslissing tot onontvankelijkheid is in ieder punt identiek aan de 2de, 3de en 4de beslissingen tot onontvankelijkheid genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken op data van 4 april 2013, 3 juli 2013 en 15 oktober 2013, de 2de en 3de beslissingen zijnde ingetrokken door deze zelfde administratie op data van 14 mei en 11 oktober 2013 en de 4de beslissing tot onontvankelijkheid zijnde nietigverklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door middel van haar Arrest n° 123.250 van 29 april 2014. Dit doende, spreekt de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich tegen doordat het een beslissing herneemt dat in ieder punt identiek is aan deze die nochtans voorheen werd ingetrokken. [...]

b. De aandacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient eveneens gevestigd te worden op het feit dat het artikel 9ter, zoals gewijzigd door de wet van 8 januari 2012 verduidelijkt dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen « onontvankelijk » kan verklaard worden « 4° wanneer de gesneesheer-raadsman of de aangewezen geneesheer door de minister of zijn afgevaardigde, zoals beoogd door § 1, alinea 5, wanneer hij vaststelt in een advies dat de zieke manifest geen zieke is in de zin van het 1ste §, 1ste alinea, dat het bekomen van een machtiging van verblijf in het Koninkrijk tot gevolg kan hebben ; ». (vrije vertaling)

Welnu, er zal aangetoond worden in het vervolg van huidig beroep dat door te beschouwen dat de aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, ingediend door de verzoekster, niet had mogen worden « onontvankelijk » verklaard worden door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in overeenstemming met de voorgenoemde wettelijke bepalingen.

Inderdaad, de verzoekster heeft, ter ondersteuning van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, meerdere medische certificaten voorgelegd, komende van haar psychiater, die haar opvolgt sinds meer dan twee jaar, medische certificaten die duidelijke verduidelijken dat in geval van stopzetting van de behandeling, er een verergering van de depressieve staat van de verzoekster kan optreden, gaande tot melancholie (sterke vorm van depressie) en tot het overlijden.

Er vloeit dus duidelijk voort uit de diverse medische getuigschriften, dat in tegenstelling tot hetgeen beschouwd werd door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken in zijn advies van 6 juni 2014, dat de aanvraag tot regularisatie ingediend door de verzoekster op datum van 17 juli 2012 had moeten worden beschouwd als zijnde « ontvankelijk » en nadien het voorwerp uit te maken van een onderzoek ten gronde vanwege de Dienst voor Vreemdelingenzaken, de ziekte waaraan de verzoekster lijdt kan tot gevolg hebben « een ziekte zoals deze kan een reëel risico met zich meebrengen voor het leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, wanneer er geen adequate behandeling bestaan in het land van oorsprong of in het land waar hij verblijft. ». (vrije vertaling)

[...]

In huidig geval, heeft de Dokter D. C., psychiater, in zijn algemeen en gecircumstantieerd medisch certificaat opgesteld op datum van 5 oktober 2013, verduidelijkt dat :

- de verzoekster lijdt aan een ernstig post-traumatisch stress syndroom met een sterke depressieve component en met een repercussie van de stress op haar organisme ;
- de voorziene duurtijd van de behandeling is 4 jaar ;
- er bestaat een gevaar op een cardio-vasculair accident in het geval dat de depressie en het post-traumatisch stress syndroom niet behandeld worden ;
- de verzoekster dient op regelmatige wijze opgevolgd te worden door een psychiater en door een psychotherapeut ;
- de nabijheid van een hospitaal is wenselijk ;
- er bestaat geen alternatief voor de vooropgestelde behandeling behalve het eventueel proberen van anti-psychotica ;
- de mogelijke gevolgen zijn de volgende : mogelijke melancholische evolutie door het overstelpt worden door angst ;

de aanwezigheid en de zorgen van de leden van haar familie zijn noodzakelijk vermits haar familie ervoor zorgt dat ze haar hoofd boven water kan houden ;

- de verzoekster kan niet reizen naar haar land van herkomst vermits er een risico bestaat op een cardiologisch accident en melancholische evolutie ;
- het is niet mogelijk om de verzoekster te laten genezen in Tsjetsjenië ;
- de risico's voor de gezondheidsstaat van de verzoekster in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië zijn de volgende : overlijden door psychische ineenstorting en organische weerklank. (vrije vertaling)

Deze elementen bevestigen de elementen reeds behouden in de voorgaande medische certificaten opgesteld door de Dokter D. C., psychiater, en gecommuniceerd aan de Dienst voor Vreemdelingenzaken in het kader van de aanvraag tot regularisatie van het verblijf voor medische redenen ingediend door de verzoekster.

In dit verband, is het overigens schakerend van vast te stellen dat de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, in zijn advies van 6 juni 2014, totaal abstractie maakt van de indicaties, nochtans extreem duidelijk, komende van de psychiater van de verzoekster, dit terwijl dat, enerzijds, deze indicaties behouden zijn in verschillende medische certificaten opgesteld tussen de maand juli 2012 en de maand oktober van 2013 en, anderzijds, dat de verzoekster nooit onderzocht is geweest door de geneesheer-raadsman van de Dienst voor Vreemdelingenzaken zelf.

[...]

Volgens de jurisprudentie van de Raad van State, kan de administratie, wanneer er medische redenen ingeroepen worden ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, ze niet omzeilen. De administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door « de noodzakelijke onderzoeken » te verrichten, teneinde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (zie Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Inderdaad, de Raad van State heeft beschouwd dat « het de autoriteit toebehoort die gevat is door een aanvraag tot machtiging (...) van het verblijf om een medische reden (...) om de omstandigheden van de

zaak te appreciëren in het licht van de sanitaire en sociale situatie van het land van bestemming, maar eveneens in het licht van de gevolgen van de maatregel van verwijdering op de gezondheid van de geïnteresseerde » (Raad van State, arrest n° 82.698 van 5 oktober 1999, vrije vertaling).

Welnu, in huidig geval, is de administratie niet overgegaan tot één van deze onderzoeken. [...] Welnu, in het kader van haar aanvraag tot regularisatie van het verblijf om medische redenen, heeft de verzoekster medische getuigschriften voorgelegd, opgesteld door haar psychiater, de Dokter D. C., getuigschriften die verduidelijken dat de verzoekster lijdt aan een ernstige post-traumatische stress met depressieve evolutie, zie melancholisch, zware hoofdpijn, angsten, slapeloosheid, nachtmerries, dat omwille van deze ernstige post-traumatische stress, lijdt de verzoekster aan zware organische weerklanken met tachycardie, zware hypertensie, ovarische cysten (slecht geopereerd in Tsjetsjenië), dat de voorziene duurtijd van de noodzakelijke behandeling 4 jaar is en dat de eventuele gevolgen en complicaties in geval van stopzetting van de behandeling, een evolutie naar melancholie kan zijn en, in huidig geval, tot een overlijden.

Men kan niet anders dan vast te stellen dat noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch het rapport van de geneesheer-attaché deze elementen niet op geldige wijze weerleggen.

Inderdaad, noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken, noch de Dokter B. hebben aangegeven, welke de mogelijkheden zijn, voor de verzoekster, van eenzelfde behandeling te volgen in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland - Tsjetsjenië, noch hebben zij de indicaties weerlegt komende van de gespecialiseerde geneesheer die de verzoekster opvolgt met betrekking tot de eventuele complicaties in geval van het stopzetten van de behandeling die gaande is.

[...]

1°) Schending door de administratie van haar verplichting om te antwoorden op de aanvraag van de vreemdeling

In huidig geval, heeft de verzoekster, in haar aanvraag gegrond op het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, meerdere elementen opgeworpen relatief aan de problemen van een zwaar post-traumatisch stresssyndroom en van een ernstige en invaliderende depressie.

Welnu, niet alleen de verschillende certificaten en medische documenten zijn niet correct en volledig onderzocht door de tegenpartij in de bestreden beslissing, maar bovendien, heeft de tegenpartij het niet nuttig geacht om de verzoekster te laten onderzoeken door een gespecialiseerde geneesheer-raadsman.

Welnu, volgens de jurisprudentie van de Raad van State, moet vanaf dat er medische motieven worden ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag tot machtiging van het verblijf, de Minister van Binnenlandse Zaken hierop antwoorden (zie Raad van State, arrest n° 79.089 van 4 maart 1999).

De administratie moet rekening houden met alle informatie die haar is gecommuniceerd geweest door de vreemdeling. Welnu, dit is niet het geval geweest in huidig geval, omdat de tegenpartij absoluut geen rekening heeft gehouden met de medische informatie, komende van Dokter D. C., psychiater volgens de verzoekster sinds meer dan twee jaar (zie hiervoor).

[...]

Bovendien, weerlegt de bestreden beslissing niet op een geldige en adequate manier de verduidelijkingen aangebracht door de Dokter D. C. met betrekking tot het risico, voor de gezondheid van de verzoekster, in geval van terugkeer naar de Federatie van Rusland, plaats dat in hoofde van de verzoekster, het bestaan van een « zwaar post-traumatisch stresssyndroom en een ernstige depressie heeft doen ontstaan.

3°) Schending door de administratie van haar verplichting om de ernstigheid van de staat van de verzoekster te onderzoeken

De administratie, moet op « een adequate en voldoende wijze » de particuliere aspecten van de situatie van de zieke vreemdeling benaderen. De graad van zwaarte van deze verplichting is nog hoger wanneer de gezondheidsstaat van de vreemdeling geëvalueerd is geweest door een geneesheer-specialist (zie Raad van State, arrest n° 73.013 van 7 april 1998).

Het komt de autoriteit toe om over te gaan tot een "grondig" onderzoek van de situatie van de zieke, in gebreke hiervan dient ze de raad in te winnen van een expert (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998).

In huidig geval, is de zwaarte van het gecircumstantieerd inachtnemen, geformuleerd door de geneesheer-specialist die de 1ste verzoeker behandelt, zodanig dat het de tegenpartij ertoe had moeten bewegen om over te gaan tot nadere onderzoeken door het advies van een onafhankelijke specialist te raadplegen (zie Raad van State, arrest n° 75.897 van 24 september 1998). Dit is niet het geval geweest. In huidig geval, werd de verzoekster nooit gezien geweest, door de geneesheer-raadsman van de tegenpartij, de Dokter K. B., die volgens de elementen in het administratief dossier geen specialist in de psychiatrie is.

[...]

In huidig geval, heeft de verzoekster, die meerdere medische certificaten en getuigschriften geproduceerd opgesteld door een specialist (psychiater) die haar opvolgt sinds meerdere maanden in België, getuigschriften waarvan de inhoud perfect gekend is door de tegenpartij op het ogenblik van het nemen van haar beslissing en dus werd de inhoud niet op een geldige wijze weerlegd door de tegenpartij in de bestreden beslissing.

[...]

4. Schending van de artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de formele motivering van administratieve aktes

De verzoekster weerlegt de motivering van de bestreden aktes en beslissing omdat ze inadequaat zijn ; dat een grondig onderzoek van de behouden en ontwikkelde argumenten niet gerealiseerd is geweest ; dat ze vanaf dan inexact is.

Inderdaad, om aan de wensen van de wetgever te voldoen, moet de administratieve beslissing genomen ten aanzien van de aanvrager, wettelijk gemotiveerd zijn in overeenstemming met de vereisten van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De wet van 29 juli 1991 vermeldt in haar artikel 2 de verplichting om op formele wijze elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte te motiveren.

Het artikel 3 van dezelfde wet stelt dat "opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Hetzelfde artikel stelt eveneens dat de motivering" afdoende moet zijn."

Welnu, in huidig geval, is er duidelijk aangetoond hiervoor dat de motivering van de bestreden beslissing niet adequaat is.

De draagwijdte van de motivering moet in overeenstemming zijn met het belang van de beslissing (LEROY M., « La nature, l'étendue et les sanctions de l'obligation de motiver », in het Rapport de la journée d'études de Namur du 8 mai 1992 sur la motivation formelle des actes administratifs, 12-13).

De eis van de motivering van een beslissing heeft als doel dat de betrokkene volledige kennis heeft van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, Arrest 32.560, R.A.C.E., 1989).

Inderdaad, «een beslissing motiveren in de formele zin van het woord, is het uiteenleggen, uitleggen in de beslissing zelf de redenering in rechte en in feite, dat gediend heeft voor de motivering. Het is het officialiseren in het wat en waarom de auteur van de beslissing geoordeeld heeft zijn bevoegdheid te kunnen toepassen op de situatie in feite dat hem is voorgelegd » (LAGASSE D., « La loi du 28.7.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs », Orientations, 1993, p. 68, vrije vertaling).

Dat bovendien de motivering ook nog "afdoende" moet zijn, te weten dat zij betrekking moet hebben tot de beslissing, dat zij duidelijk, precies, volledig, en voldoende dient te zijn.

De Raad van State heeft de gelegenheid gehad om zich uit te spreken omtrent hetgeen dient te worden begrepen onder het begrip "motivering".

Het is niet voldoende dat het administratief dossier bepaalde feiten bevat op dewelke een beslissing gestoeld is om te kunnen oordelen dat aan de motivering werd voldaan (zie D. VANDERMEERSCH, Chron. de jurip., « L'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, J.T., 1987, p. 588 en volgende ; Raad van State, 24/08/1993, Arrest 42.488).

De Raad van State oordeelt immers terecht dat er enkel acht kan worden geslaan op de redenen die in de bestreden beslissing vermeld staan (C.E., 30.3.1993, Arrest 42.488).

Inderdaad, het komt de administratie toe om « zich een discipline op te leggen die haar verplicht om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen te rechtvaardigen, zonder zich te kunnen verschuilen achter de kennis van de geïnteresseerden van de motieven van de beslissingen hen betreffende, op een manier om hen in staat te stellen om na te gaan of er overgegaan is tot dit onderzoek » (Parl. St. Senaat, 1990-1991, n° 215-2 (s.e. 1998), vrije vertaling)."

Verzoekster voert aan dat conform artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot regularisatie om medische redenen onontvankelijk kan verklaard worden, wanneer de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte manifest geen ziekte is in de zin van § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekster onderstreept dat zij ter ondersteuning van haar medische regularisatieaanvraag meerdere medische certificaten heeft voorgelegd, komende van haar psychiater die haar sedert meer dan twee jaar opvolgt, die duidelijk stellen dat in geval van stopzetting van de behandeling er een verergering van de depressieve staat van verzoekster kan optreden, gaande tot overlijden. Verzoekster illustreert dit punt door te citeren uit het attest van psychiater D.C. van 5 oktober 2013 waarin deze stelt dat verzoekster lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom met een voorziene duurtijd van de behandeling van 4 jaar, waarbij zij op regelmatige wijze opgevolgd moet worden door een psychiater en door een psychotherapeut, de nabijheid van een hospitaal wenselijk is,

de aanwezigheid van haar familie absoluut noodzakelijk is om het hoofd boven water te houden en de stopzetting van de behandeling van het posttraumatisch stresssyndroom een gevaar oplevert voor een cardiovasculair accident. Het risico in geval van terugkeer naar het herkomstland is volgens dit “certificat médical circonstancié” overlijden door psychische instorting. Verzoekster acht het shockerend om vast te stellen dat de geneesheer-raadsman totaal abstractie maakt van de indicaties die zij nochtans extreem duidelijk acht van haar psychiater, die weerhouden zijn in verschillende medische certificaten opgesteld tussen juli 2012 en oktober 2013 en dat zij bovendien zelf nooit onderzocht is geweest door de ambtenaar-geneesheer zelf. Ze vervolgt dat de administratie moet overgaan tot een grondig onderzoek van de medische situatie en dat de verschillende certificaten en medische documenten niet correct en volledig onderzocht zijn door de tegenpartij. Verzoekster meent dat noch de gemachtigde, noch de ambtenaar-geneesheer de indicaties van de behandelende specialist aangaande de complicaties in geval van stopzetting van de behandeling en de overige elementen uit de attesten van psychiater D.C. weerleggen. Bijgevolg meent verzoekster dat het bestreden advies niet geldig en adequaat is gemotiveerd en ook niet zorgvuldig is tot stand gekomen, nu de tegenpartij geen rekening zou gehouden hebben met de medische informatie komende van psychiater D.C. die verzoekster opvolgt sedert meer dan twee jaar. Verzoekster voert immers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en stelt dat artikel 3 van deze wet bepaalt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en eveneens dat de bestreden beslissing afdoende moet zijn, hetgeen inhoudt dat de draagwijdte van de motivering in overeenstemming moet zijn met het belang van de beslissing. Zij verwijst nog naar de parlementaire voorbereidingen waarin wordt gesteld dat de administratie ertoe gehouden is zich de discipline op te leggen om over te gaan tot een minutieus onderzoek van iedere zaak en haar beslissingen moet rechtvaardigen, zonder zich erachter te verschuilen dat de betrokkene kennis heeft van de motieven van de beslissing. Zij meent dat in huidig geval duidelijk is aangetoond dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en verwijst naar haar uiteenzettingen eerder in haar verzoekschrift.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. De beslissing die ter kennis wordt gebracht moet de redenen weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert het begrip ‘afdoende’ dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Eveneens meent verzoekster dat het advies niet op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter, § 1 en § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§1 “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

§2 [...]

§3, 1° [...]

2° [...]

3° [...]

4°: indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;"

Er dient te worden benadrukt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet *in casu* onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. § 3 van artikel 9ter somt de gevallen op waarin de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk verklaart. De grond die *in casu* werd gebruikt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren, werd ingevoegd bij artikel 2, 4° van de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 6 februari 2012). Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt in dit verband het volgende gesteld:

"De eerste wijziging heeft als doel om de ontvankelijkheidsvoorwaarde te verstrengen en op die manier oneigenlijk gebruik tegen te gaan. Het betreft meer bepaald de tussenkomst van de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken in de ontvankelijkheidsfase. Deze "medische filter" laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien de DVZ-arts in een advies vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. Hierbij zal rekening worden gehouden met de geschiktheid van de persoon om zich te verplaatsen. Dergelijk advies van de geneesheer kan sneller worden geproduceerd dan een advies ten gronde. Bovendien heeft deze "medische filter" een belangrijk ontradend effect aangezien het attest van immatriculatie voortaan enkel zal worden afgegeven aan ernstige zieken voor wie de procedure werkelijk bedoeld is." (Parl.St. Kamer 2011-2012, DOC 53K1824/001, 4).

Om toepassing te kunnen maken van 4° van artikel 9ter, § 3 van de Vreemdelingenwet dient de ambtenaar-geneesheer vast te stellen dat de ziekte "kennelijk" niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de voormelde memorie van toelichting blijkt dat dit inhoudt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont en geen aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging. De hamvraag is wat dient verstaan te worden onder een ziekte die een manifest gebrek aan ernst vertoont. In de memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 15 september 2006 dat artikel 9ter invoerde, wordt een voorbeeld gegeven van een situatie waarbij het vaststaat dat deze niet ernstig is, met name twee dagen te bed moeten blijven (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001). Niettegenstaande dit slechts een voorbeeld is, wordt hiermee toch al een indicatie gegeven van wat als manifest niet ernstig kan worden beschouwd.

Zoals blijkt uit de verschillende attesten van de behandelende psychiater volgt deze verzoekster inderdaad reeds op sedert twee jaar en stelt deze op constante wijze dat verzoekster lijdt aan een ernstig posttraumatisch stresssyndroom. In zijn attest van 18 mei 2013 antwoordt de psychiater op de vraag "Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine? Pourquoi pas?" "Non. Risques cardiaques et

suicidaires” *“Quels sont les risques pour la santé du patient en cas de retour au pays d’origine?”* *“Décès”* (overlijden – eigen vertaling). In een ander attest van dezelfde datum stelt psychiater D.C. *“Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d’un arrêt du traitement?”* *“Accident cardiaque ou vasculaire à prévoir dans un avenir proche”*. In zijn attesten van 5 oktober 2013 stelt de psychiater opnieuw dat het risico voor de patiënt in geval van terugkeer naar het herkomstland overlijden is door een psychische instorting. De aanwezigheid van de familie acht de psychiater zowel in zijn attest van 18 mei 2013 als 5 oktober 2013 absoluut noodzakelijk opdat verzoekster “haar hoofd boven het water kan houden”. Op de vraag met betrekking tot de gevolgen en complicaties bij een stopzetten van de behandeling, heeft de psychiater het opnieuw over *“danger d’accident cardiovasculaire si dépression et PTSD non traité”*.

Zonder enig onderzoek van verzoekster en op basis van dezelfde voormelde attesten stelt de ambtenaar-geneesheer *“De psychiatrische problematiek, alsook de hoge bloeddruk, houden geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene, met of zonder behandeling. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand en evenmin van een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Noch de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene, noch de hypertensie worden trouwens bevestigd door beschermingsmaatregelen, overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen met vermelding van bloeddrukmetingen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar tenslotte: het risico op zelfdoding is inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling. Er blijkt in de voorgeschiedenis geen sprake van reële zelfmoordpogingen. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling, een speculatie die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”*

Daargelaten de vraag of dit redelijkerwijs aanleiding kan geven tot het minimaliseren van de cardiologische problemen, kan met de arts-adviseur in de attesten aangaande de problematiek van de hoge bloeddruk en cardiologische problemen gelezen worden dat de specialistische verslagen uitgaan van een psychiater die zelf erkent dat de problematiek van de cardiologische medicatie “pas de mon ressort” is (niet mijn vakgebied - in attest van 18 mei 2013). De psychiater verwijst soms naar de behandelende arts voor de cardiologische problemen, doch van die behandelende arts die de cardiologische problemen opvolgt, blijkt niet dat verzoekster attesten heeft voorgelegd.

Echter, wat betreft de psychische problematiek is het de Raad geheel onduidelijk hoe de arts-adviseur op basis van de voormelde attesten en zonder enig onderzoek van verzoekster, tot de conclusie kan komen dat het risico op zelfmoord niet meer is dan een *“veralgemeende veronderstelling, een speculatie die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet”*. De ambtenaar-geneesheer lijkt dit af te leiden uit het feit dat verzoekster nog geen zelfmoordpoging heeft gedaan en dat er geen overtuigende onderzoeken, beschermingsmaatregelen of specialistische verslagen zouden zijn. Verzoekster moet in deze dan gevolgd worden waar zij stelt dat geen volledig en nauwkeurig onderzoek uit dit advies door de tegenpartij blijkt, nu de arts-adviseur en eveneens verweerder in de nota klaarblijkelijk voorbijgaan aan het feit dat er juist verscheidene voornoemde specialistische verslagen voorliggen van een psychiater die verzoekster al verscheidene jaren opvolgt. De arts-adviseur lijkt er eveneens volledig aan voorbij te gaan dat deze psychiater verzoekster eveneens antidepressiva voorschrijft en herhaaldelijk stelt dat de aanwezigheid van de familie van verzoekster ervoor zorgt dat zij “het hoofd boven water houdt”. Er blijkt niet dat er geen causaal verband zou kunnen bestaan tussen de inname van die medicatie, de aanwezigheid van de familie en het feit dat er zich nog geen zelfmoordpoging heeft voorgedaan en geen beschermingsmaatregelen nodig zijn. De arts-adviseur negeert het steeds terugkerend element in de attesten van de psychiater waarin deze de noodzaak onderstreept van de aanwezigheid van de familie. Volgens de verklaringen van de behandelende psychiater werden twee zonen van verzoekster in België erkend als vluchteling en is een derde zoon op de vlucht. De arts-adviseur ontkent niet dat verzoekster haar kinderen zich legaal in België zouden bevinden en zouden kunnen instaan voor de volgens de behandelende psychiater noodzakelijke mantelzorg. Hij gaat geheel niet in op het element van de mantelzorg en het eventueel causaal verband dat er zou kunnen bestaan met de afwezigheid van de zelfmoordpoging. Zonder rekening te houden met dit element, komt hij tot de conclusie dat er geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst blijkt. Een onvolledige lezing van de attesten van de psychiater blijkt waardoor verzoekster terecht opmerkt dat de ambtenaar-geneesheer niet alle pertinente elementen uit de attesten van de behandelende specialist weerlegt en ook niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de medische informatie komende van de psychiater, die verzoekster opvolgt sedert meer dan twee jaar en haar tevens medicatie voorschrijft. Verzoekster kan gevolgd worden dat het advies niet adequaat is gemotiveerd en ook niet zorgvuldig is tot stand gekomen.

Verweerder kan in de nota dan ook niet gevolgd worden waar hij meent dat een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek van verzoeksters aandoeningen zou blijken of dat na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete situatie van verzoekende partij werd geoordeeld dat haar aanvraag onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die de gemachtigde adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoekster werd gecontacteerd en die verzoekster gedurende jaren heeft opgevolgd en omtrent zijn conclusies regelmatig attesteerde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. In tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, moet de ambtenaar-geneesheer niet van een bijzondere expertise blijk geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verweerder kan op dit punt in de nota gevolgd worden. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij van mening is dat hij ook zonder dergelijk eigen onderzoek of zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een onvolledige en onzorgvuldige lezing van de getuigschriften van Dr. D.C., psychiater door te voeren en essentiële elementen niet in zijn beoordeling te betrekken.

De Raad benadrukt dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoets niet in de plaats mag stellen van de administratie, noch de beoordeling van de arts-adviseur mag overdoen. Hij kan de beoordeling wel onwettig bevinden wanneer zij zou getuigen van een onzorgvuldig handelen of wanneer bij de medische beoordeling essentiële elementen uit het dossier zouden zijn miskend. Dit is *in casu* om de boven aangehaalde redenen het geval.

Waar verweerder in de nota herhaaldelijk onderstreept dat de arts-adviseur volgens de voorbereidende werken volledig vrij wordt gelaten in diens beoordeling van de voorgelegde medische attesten en een ruime discretionaire bevoegdheid heeft, wijst de Raad op de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat *“de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer, [waarnaar verweerder in de nota verwijst], niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Ook al is de ambtenaar-geneesheer als enige bevoegd voor de beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, toch *“[doet] deze beoordelingsvrijheid bij het geven van zijn advies geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen onder meer inhoudt dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals medische verslagen van geneesheren-specialisten waarin wordt gewezen op een ernstig risico op zelfmoord [...], niet worden aanvaard (RvS 18 september 2013, nr. 224.723).”*

De Raad herhaalt ten overvloede dat de wetgever in de ontvankelijkheidsfase heeft beoogd een filter in te voeren voor de dossiers met een “kennelijk” of “manifest” gebrek aan ernst. De conclusie van de arts-adviseur dat dit thans aan de orde is, is niet op zorgvuldige en adequate wijze gemotiveerd. Bovendien weze aangestipt dat verzoekster terecht terzijde opmerkt dat van de vier vorige onontvankelijkheidsbeslissingen er al drie werden ingetrokken door de gemachtigde zelf en de vierde beslissing werd vernietigd.

Verzoekster kan gevolgd worden dat de draagwijdte van de motivering van het advies niet evenredig is aan het gewicht van de bestreden beslissing en dat het advies onzorgvuldig is tot stand gekomen.

Nu is vastgesteld dat het medisch advies van 6 juni 2014, dat bindend is voor de gemachtigde, niet draagkrachtig en op afdoende wijze is gemotiveerd en dus met een motiveringsgebrek is behept, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht wordt vastgesteld. Het middel is in de besproken mate gegrond.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder nog uitgebreid door op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in medische dossiers. Wat betreft de analyse van de rechtspraak aangaande artikel 3 van het EVRM kan de Raad verweerder in de nota volgen, nu inderdaad blijkt dat het EHRM enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal aannemen dat in medische dossiers een schending van artikel 3 van het EVRM voorligt.

De Raad volgt echter geenszins waar verweerder vervolgt dat *“gelet op het onmiskenbare belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige redenen moet worden toegekend, [...] deze hoge drempel dan ook bepalend [is] bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”* Dit standpunt verdedigd in de nota van 29 juli 2014 gaat in tegen hetgeen door de Raad in het vernietigingsarrest nr. 123 250 van 29 april 2014 werd gesteld, met name: *“De drempel van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen niet volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM. Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde –daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft- ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat “de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM” en dat “het [...] een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet [vormt] om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”, moet worden vastgesteld dat de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie impliceert. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt’ is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS., nr. 225.633 van 28 november 2013).”* Op dit punt respecteert verweerder in de nota het gezag van gewijsde niet van het voormelde arrest. Het is overigens opmerkelijk dat verweerder in de nota uitgebreid citeert uit het voormeld arrest van de Raad van State nr. 225.632 van 28 november 2013 waarin een middel gegrond wordt verklaard omdat de Raad een te ruime interpretatie van artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd, maar verweerder het citaat uit het arrest stopt waar de Raad van State juist vervolgt dat dit hoe dan ook niet tot cassatie kan leiden omdat de Raad gehouden is te toetsen aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en niet aan artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt.

Deze overwegingen van verweerder doen bijgevolg geen afbreuk aan de *supra* vastgestelde schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES